

ŽIVOT VÍRY

Proměna
společnosti
evangeliem

11

2014

39 Kč

téma: **Temné
tajemno**
Proč je okultismus
tak lákavý? /12

**Chtěl jsem
způsobit
masakr**
příběh čtenáře /16

**Muslimové
poznávají
Ježíše**
ve snech
a viděních /21

**Arafatův
zabiják
Tass Saada**

co najdete v tomto čísle

úvodník

4 **Naši sourozenci umírají** Dan Drápal

reportáž

6 **Církev ohrožuje pocit nadřazenosti** Tomáš Dittrich

rozhovor

8 **„Přijel jsem, abys mě mohl zabít...“** Tass Saada

téma: Temné tajemno

- 12 **Proč je okultismus tak lákavý?** Jiří Dohnal
12 **Moc, která přináší smrt** anketa
14 **Jaká forma okultismu nejvíc ohrožuje naši společnost?** anketa
15 **Máme Bohu pomáhat?** Lubomír Ondráček

můj příběh

- 16 **Vzít pistoli, rozpoutat masakr a být zabit** Jan Prorok
17 **Stretla som Diabla** Olga Staňová
18 **Přátele jsem hledala podle zvěrokruhu** Helena Lakosilová
19 **Dostala jsem odpověď: „Zemřeš!“** Šárka Dvořáková

z historie

20 **Ze světáka světcem** Jiří Sladký

recenze

21 **Ježíš přichází k muslimům ve snech** Marek Řičan

z příštího čísla

- Narodil se Ježíš opravdu ve stáji či v jeskyni?
- Naše místo ve vánočním příběhu
- Johannes Gerloff: Jak slaví křesťané Svátek stánků v Jeruzalémě
- Pastor z východu Ukrajiny: „Musím se skrývat“
- Miloš Poborský: Jan Eriksen v českých věznicích
- z historie: George Whitefield – kazatel Velkého probuzení

20 Ze světáka světcem

Příběh
Augustinova
obrácení

8
„Bin Ládín
byl zbabělec“
rozhovor s Tassem Saadou

12
téma: Temné tajemno
Moc, která přináší smrt

16
Bude Čína křesťanskou zemí?
Podzemní církev rychle roste

ŽIVOT VÍRY

ročník 25 / listopad 2014
cena 39 Kč

Život víry je měsíčníkem vydávaným Křesťanskou misijní společností (KMS), která sdružuje různá křesťanská společenství, organizace a jednotlivce. KMS slouží k vzájemnému dorozumění křesťanských pracovníků, kteří usilují o misií a o jednotu křesťanů ve světle Písma. Chce napomáhat k duchovnímu růstu a vzdělávání křesťanů a místních sborů.

KMS chce sloužit Božímu lidu. Snaží se o prohloubení vztahů mezi křesťany a usiluje o probuzení.

Šéfredaktor: **Mgr. Tomáš Coufal**
Redakce: **Ing. arch. Tomáš Dittrich**
Redakční rada: **Ing. arch. Tomáš Dittrich, Ing. Lubomír Ondráček, Mgr. Jiří Unger, Ing. arch. Kateřina Hodecová**
Sazba a grafická úprava: **Ondřej Pumr**
Korektury: **Mgr. Tomáš Coufal, Zdenka Brázdílová**
Výtvarná spolupráce: **Pavel Bosman**
Tisk: **Grafotechna Plus, s. r. o.**

Redakce a administrace

KMS – Život víry, Primátorská 41, 180 00 Praha 8
tel.: 284 841 922, fax: 284 841 923
e-mail: redakce@zivotviry.cz, web: www.zivotviry.cz

Předplatné

objednávejte pomocí výše uvedených kontaktů nebo na e-mailu předplatne@zivotviry.cz.
Půlroční (239 Kč) či roční předplatné (477 Kč) lze zahájit kterýmkoli měsícem roku. Bližší informace (mj. kompletní ceník včetně množstevních slev) najdete na www.zivotviry.cz, odkud lze časopis také pomoci on-line formuláře objednat. Informace na vyžádání zašleme i poštou.

Předplatné, distribuce a reklama na Slovensku:
Knihkupectvo Jonatán,
Legionárska 2, 811 07 Bratislava
tel. 021/555 63 040, e-mail: jonatan@vbh.sk
<http://obchod.mrp.sk/vbh>

Distribuce pro zdravotně postižené elektronicky:
Diakonie ČCE, Klimentská 18, 110 05 Praha 1
tel.: 222 316 306, e-mail: szp@diakonie.cz

Vydavatel: KMS, IČ 539 147
Registrováno: MK ČR E 6094, ISSN 1210-43-45

Za obsah podepsaných článků odpovídají autoři. Redakce si vyhrazuje právo zaslání příspěvků krátit. Snažíme se publikovat původní texty. Pokud články, které nám posíláte, chcete zveřejnit i jinde, prosíme, abyste nás o tom informovali.

© Život víry – všechna práva vyhrazena.

Přetiskování článků či jejich delších částí bez písemného svolení redakce se zapovídá, přetiskování kratších částí (do jednoho odstavce) možno pouze s uvedením přesné citace (včetně ročníku, názvu článku a strany). Jednotlivé články možno šířit prostřednictvím xerokopii, pouze zdarma.

Uzávěrka řádkové i plošné inzerce je druhého dne předchozího měsíce. Později zadané inzeráty zařadíme dle možnosti, s 50% příplatkem.

Redakce si vyhrazuje právo inzerát odmítnout. Seznamovací a fundraisingové inzeráty nezveřejňujeme.

Podmínky inzerce: <http://inzerce.zivotviry.cz>
Číslo vychází koncem předchozího měsíce a je distribuováno během první poloviny měsíce.

Milý čtenáři,

zpomínám na atmosféru pohody a závratný pocit svobody v ulicích Prahy po pádu komunismu. Byl to nečekaný, naprosto nezvyklý zážitek. Něco podobného asi prožívali moji rodiče a prarodiče na konci války. Podobné to může být i v dobách probuzení, kdy radost a bezpečí Božího odpuštění přeteče z budov do ulic a zůstává tam.

Výjimečná atmosféra po vítězství revoluce vydržela maximálně pár týdnů. Naděje zpočátku zůstávaly, ale postupně se začalo vkrádat zklamání. Vysoce postaveným politikům jsem nekriticky důvěřoval. Můj příbuzný, držitel dvou doktorátů, chválil „kožené“ fondy pana Harvarda a já jsem si říkal, že bude mít asi pravdu. Nelíbilo se mi, když mi můj strýček, matematik (autor učebnice geometrie, ze které jsem se učil na základní škole), v první půli 90. let tvrdil, že si jeden ministr postavil vilu z nakradených peněz. Překvapilo mě, když Respekt psal o tom, že zákony o lehkých topných olejích byly přijaty v takové podobě, aby firmy oligarchů Tykače a spol. mohly z naší země odsávat miliardy. Koupit si rozhodnutí dvousetčlenného parlamentu, to je trochu silnější kafe, než když někdo pár nelegálních milionů přetaví v luxusní vilu (já vím, není potřeba 200 hlasů, jen 101, ale stejně...).

Popsal jsem jen začátky svého zklamání z polistopadové politiky. Nepřijemná překvapení, otazníky, kritika zlych rozhodnutí, to vše se od té doby vrství v mé duši. Mám přátele, kteří by mě, kdybych jim to říkal osobně, už v půlce předšlého odstavce upozornili na to, že se situace oproti období totality velmi zlepšila, že i za bezbožného politika Kristus zemřel a že našim úkolem je mu žehnat a modlit se za něj. Tohle je způsob argumentace, který mi působí bolest: Někdo mi vytýká to, co si myslím, jako bych si myslel pravý opak. Takovým přístupem je ovšem rozhovor znemožňován.

To, že je to u nás ve čtvrtstoletí postkomunismu lepší, mě těší, ale nepomáhá mi to, abych kvůli tomu neviděl zlé věci. Bezskrupulózní svévole mnoha politiků pochopitelně není v rozporu s tím, že je má Pán Ježíš rád, dokonce mi to ani nebrání v tom, abych jim žehnal a modlil se za to, aby jim Bůh dal pokání a naklánil jejich srdce k činění spravedlnosti. Na naši současné politice mi nevaří, že postkomunistická svoboda je ve srovnání s obdobím totality skutečnou svobodou, ani to, že má Bůh naše politiky rád. Jsem za to vděčný.

Netrápí mě však jen politika, ale taky hodnoty a postoje ve společnosti. Myslím, že se veřejné mínění posunulo ve směru protichůdném k biblickým hodnotám. Přestože je kolem mě spousta hodných nekřesťanů, bojím se, že se morální hodnoty rozdrbují a že je to z generace na generaci horší. Vnímám obrovské nebezpečí, zvláště pro budoucnost. Je mi z toho úzko.

A co jsem si tenkrát po převratu myslel? Že když se křesťané pomodlí, půjdou do politiky sami znovuzrození, Bibli věřící lidé, které budou nevěřící Češi volit a dlouhodobě podporovat? Anebo že na veřejnou scénu vyrukují aspoň nevěřící nebo polověřící, kterým nejde předně o jejich vlastní prospěch, ale o zdar jejich bližních a celé země? Nebo jsem si myslel, že lidé, kteří nepřijímají biblické hodnoty, budou odolávat nečistým ideologiím, které se nenápadně vkrádají a šíří televizí, novinami, o internetu nemluvě? Měl jsem snad naději, že

Sametové zklamání?

mladá a nejmladší generace nezapomene materialismus a antropocentrismus svých rodičů a vyrostou z nich osobnosti, které si nenechají přes facebook všeset bulky na nos a které budou vykupovat čas pro bohubilé účely?

Když čtu článek, který jsem napsal do Sborového dopisu před parlamentními volbami v roce 1990, prvními svobodnými volbami po pádu komunismu, mám dojem, že jsem tehdy na všechny tyto otázky odpovídal ano. Za ten článek se asi budu stydět až do smrti. Jak nepřiměřeně očekávání jsem od modlitby měl, a jak málo jsem přitom znal její dalekosytnost a průraznost...

Dnes už tak naivní nejsem a nestojím o to ani náhodou, i kdyby mi tisíc křesťanských přítel vytýkalo, že se o negativních věcech v politice nemá mluvit negativně. Přitom dnes v moc modlitby věřím víc, i když ne v tom smyslu, že se pomodlím, a pan Sobotka s panem Babišem se hned zítra obrátí k Ježíši Kristu (ale stát se to může, jen to není jediný – a ze strategického pohledu ani hlavní – cíl modlitby za politiky).

Uvědomovat si bídu polistopadové politiky a přímočaře hrabivou nebo uměle či neuměle skrývanou svévoli nezanedbatelného počtu českých politiků je předpokladem k dlouhodobě modlitbě, která si nepřipouští zklamání, protože svět tak jako tak leží v rukou svého knížete, Dábla, a je totálně ztracen. Za každý, i drobný posun směrem ke spravedlnosti jsem proto vděčný. Pokud jsem se za něco modlil, jsem si jist, že je to vyslyšení mých modliteb, ale nejen mých, protože lidé, kteří se modlí, je u nás při vši duchovní bídě hodně.

Rád bych tě k modlitbě nově povzbudil: Tvůj nový starosta či primátor potřebuje i Tvoji přímluvu. Pro mě to není automatické a potřebuju v tom povzbuzovat. Proto si k tomu dovoluju pozvat i Tebe. (Až mě někdy potkáš, můžeš mě k modlitbám za mého politika taky povzbudit. Nebo mi můžeš za měsíc poslat e-mail a zeptat se mě, jestli se ještě modlím.)

Spolu s modlitbou mění situaci i to, když s Kristem žijeme v práci, v místě bydliště, doma, všude, kde jsme. Vždycky jsem věděl, že to je naše povinnost. Dnes mám pro takové šíření Božího království víc víry a větší perspektivu. Pokud chodíme s Kristem, Boží království se šíří. I Tvůj soused jednou uvěří. Nedá se to úspěchat, ale nedá se to ani zastavit, pokud se v Tobě lidé s Kristem setkávají. Věřím v proměnu společnosti Tvým (i svým) prostřednictvím. Boží království je na postupu. A pak snad uvěří i pan Sobotka s panem Babišem, byť už možná budou na politické penzi (ale klidně mohou uvěřit už zítra, i když se k tomu nemůžeme upínat). Kristův kříž počítá s každým člověkem a i my se v tom s ním můžeme ztotožnit.

Tomáš Dittrich

Naši sourozenci umírají

Dan Drápal

Když za války nacisté vyvražďovali Židy, neměli zájem na tom, aby se o tom vědělo. Vyhazování Židů se snažili utajit jak před vlastním obyvatelstvem (byť by patřně jeho většina s tímto vyhazováním souhlasila), tak zejména před cizinou (byť bylo Německo s velkou částí této „ciziny“ ve válečném stavu).

Když jsou nyní vyhazování křesťané na Blízkém východě, konkrétně na území, které ovládá tzv. „Islámský stát“, jsme o tom informováni takřka v přímém přenosu. Nikdo z nás nebude jednou moci tvrdit to, co po porážce Hitlera tvrdilo mnoho Němců: „My jsme o tom nevěděli.“ Ti, kdo zabijejí křesťany, jsou natolik přesvědčeni o „správnosti“ svého počínání, že

své hrůzné činy filmuji a fotografují a následně zpřístupňují na internetu. Na rozdíl od nacistů mají zájem na tom, aby se o tom, co činí, dovědělo co nejvíce lidí.

Přesto není vůbec jednoduché zjistit přesnou pravdu. Pokud se k nám dostanou fotografie křižování nebo poprav, nevíme, zda byly pořízeny v Sýrii, nebo v Iráku (nebo snad ještě někde jinde?), a zpravidla také nevíme, zda jsou staré den, týden, měsíc či rok. Bylo takto popravených padesát, pět set, pět tisíc?

Nicméně ač si nemůžeme být jisti těmito detaily, je zřejmé, že křesťané na Blízkém východě nemají žádnou (bezprostřední) budoucnost. Člověk by očekával, že „svět“ se jim bude snažit bezprostředně pomoci, protože beznadějnost jejich postavení je mimo diskusi. Nic však přesto nenavěšuje tomu, že by se ať už Spojené státy nebo Evropská unie snažily v této věci cokoli podniknout.

Sám jsem se snažil získat podporu některých vládních činitelů pro alespoň symbolickou

pomoc těmto lidem. Zatím marně. Přesto jsem získal jednu velmi pozitivní zkušenost: Když jsem na toto téma napsal článek, který byl zveřejněn na Neviditelném psu (sekulární médium) a na Křesťanu Dnes (křesťanské médium), ihned se ozvaly desítky, ne-li stovky lidí s nabídkou (alespoň) finanční pomoci a zpravidla s dotazem: „Co bych ještě mohl(a) udělat?“ Nepamatuji se, že bych na některý ze svých článků dostal tolik reakcí. Je zřejmé, že řada našich spoluobčanů, a to nejen křesťanů, situaci sleduje a že jim osud blízkovýchodních křesťanů není lhostejný.

Obávám se, že na pomoc vlády spoléhat nemůžeme. Dostat sem nějakého iráckého křesťana a zajistit mu budoucnost v naší zemi by vyžadovalo značné náklady – ty by šly spíše do statisíců než do desetitisíců. Mám na mysli náklady na letenku (asi 30 000–35 000 Kč), na pobyt zde do vyřízení povolení k trvalému pobytu a nalezení práce (tyto náklady nedokážu vyčíslit). Když o tom přemýšlím z tohoto konce, mám pocit, že vlastně příliš pomoci nemůžeme.

krátce

◆ Části Písma ve znakové řeči.

Sociální pracovnice a manažerka jihočeské pobočky Agentury pro neslyšící Mgr. Gabriela Kocmichová ve spolupráci s biblisty Teologické fakulty Jihočeské univerzity vytváří v rámci projektu „Bible bez hranic“ překlad částí Bible z hebrejštiny a řečtiny do českého znakového jazyka. Nejdříve vzniknou překlady textů z biblických jazyků do češtiny na jazykové úrovni, která odpovídá češtině pro cizince. Konečným výstupem budou videa s neslyšícím figurantem, který bude v českém znakovém jazyce citovat devadesát vybraných kapitol Starého i Nového zákona. Vše bude hotovo v roce 2017. Do práce na projektu se zapojilo i 13 neslyšících. www.biblebezhranic.cz

◆ Zavlažení satanisté.

Proti tomu, aby se konal 5. ročník největšího metalového festivalu na Slovensku Gothoom 2014 protestovalo deset vedoucích křesťanských organizací, projektů a společenství různých církví v otevřeném dopisu ministru kultury a prezidentovi policejního sboru SR. List vyzval oba funkcionáře, aby prošetřili praktiky a texty pozvaných kapel. Obsahoval podrobný seznam písní, které vyzývají k zabíjení křesťanů a k násilí z náboženské nenávisti, vysmívají se křesťanům, urážejí Ježíše Krista, nenávisťně útočí na židy a muslimy či podněcují k vraždění dětí, rituálním vraždám a sebevraždám. Dopis podpořil biskup AC na Slovensku Ján Lacho a ná-

sledně jej jako petici podepsalo více než 16 tisíc lidí.

Festival se konal v Nové Bani 13.–16. 8. Neagresivnější texty obsahovaly písně kapely Inquisition s výzvami „Těla křesťanů rozpárejte! Vše jménem Satana“ nebo s motivací k „uřezání hlavy každé židovské a křesťanské svini“. Před Inquisition vystoupila česká skupina Inferno. Místní aktivistka Monika Krčmářková o tom napsala: „Na pódiu měli postavený oltář se zapálenými svícemi a frontman kapely oblečený do černého roucha s kapucí na hlavě jako by chvilka mluvil s hlavou jako by chvilka mluvil s hlavou Satana. Když vystoupení vrcholilo, strhla se bouře, která najednou sfoukla všechny svíce a promočila všechny dlouhé vlasy. Bylo to jako ve filmu. Protagonisté Inferna museli z pódia utíkat.“ Skupina Inquisition nemohla vystoupit vůbec. Petici politici smetli ze stolu, nezbylo tedy, než aby zasáhla vyšší instance. Brali to tak minimálně zhrzení účastníci festivalu, kteří na sociálních sítích nadávali křesťanům, že si bouřku vymodlili.

◆ U jezera s arabskými křesťany.

První týden v září uspořádala česká pobočka ICEJ ve spolupráci s CK Olivetour pobytový kemp pro mládež v Izraeli, který měl třicet účastníků.

„Celý týden jsme prožívali opravdu nadpřirozenou Boží přítomnost,“ vyličil své dojmy Radek Hejret, vedoucí mládežnického programu ICEJ. „Chodili jsme po Ježíšových stopách, obje-

vovali historii Zaslíbené země a dostali se na velmi zajímavá místa, kde jsme se mohli společně modlit a studovat Písmo. V kempu jsme si společně vařili, pomáhali, zpívali, povídali a užívali blízkost Galilejského jezera. Jedna mladá dívka přijala Ježíše jako svého Pána a Zachránce a všichni byli duchovně, fyzicky i emočně občerstveni.“

„Výzvu k vodnímu křtu jsem účastníkům adresoval na naší společné bohoslužbě až v neděli odpoledne, původně křty vůbec nebyly v plánu,“ uvedl dále Hejret. „V nedělní podvečer jsme věšeli do vod Galilejského jezera, pokřtili jsme čtyři mládežníky a spatřili jsme, jak na břehu stojí skupinka lidí se zvednutýma rukama. Zjevně se za nás modlili a v okamžiku, kdy jsme se spolu začali bavit, vyplynulo, že jsou to arabští křesťané a k jezeru přišli na přímý popud Ducha svatého. Byli tak nadšení! Začali se s námi modlit a přicházela prorocství, slova poznání a požehnání.“

◆ Kazatel Eriksen navštívil vězně.

Šestašedesátiletý norský kazatel Jan Eriksen, který ve spolupráci s KMS každoročně káže ve vybraných českých věznicích, oslovil 22. září asi 45 vězňů v Jiřícké věznici. Eriksen žil od svých čtrnácti let na ulici. Jako dealer a pasák zažil svět plný násilí, vražd, prostitutek a drog. Poselství o Kristu slyšel poprvé právě ve vězení. S vězni si rozumí a rád jim slouží. Jiřícký kaplan Robert Čovan hodnotil

Eriksenovu službu velmi pozitivně. Eriksen se svým „dvorním“ tlumočnickem, pastorem KS Milošem Poberským, který také vede českou kancelář kurzů Alfa, oslovil rovněž vězně-

ně v Břeclavi a ve Znojmě. Vzhledem k nízké kapacitě sálu mluvil ve Znojmě dvakrát, vždy ke 20 účastníkům. Znojenská kaplanka Valentina Matušová, duchovní pravoslavné církve, o tom pak nadšeně telefonovala do KMS.

◆ **Kralický klenot.** Druhý ročník oslav výročí Bible kralické proběhly poslední zářijovou sobotou v Kralicích nad Oslavou. Podle slov Davida Louly, prezidenta sdružení České studny, které akci pořádalo spolu s obcí Kralice, je jejím cílem připomenout současným lidem odkaz Jednoty bratrské a Bible kralické a poukázat na nadčasové a stále aktuální poselství Bible. „Na začátku dne ještě přšelo,“ uvedl Loula, „ale už dopoledne začalo slouhat a celé odpoledne bylo fotbalové hřiště, kde probíhal hlavní program, zalité sluncem a Boží milostí.“ Přišlo kolem šesti stovek účastníků a desítky procházejících zvědavců.

A pak na mě přijdou takové divné myšlenky. Představuji si historika z konce 21. století, který píše práci o událostech první čtvrtiny tohoto století, tedy o událostech, jichž jsme svědky – a vlastně také aktéry. Bude tento historik muset konstatovat, že blízkovýchodní státy

Na rozdíl od Němců za války vše sledujeme takřka „v přímém přenosu“.

byly „vyčištěny“ od křesťanů – a že jejich blahobytně si žijící sourozenci v západních zemích pro ně nehnuli prstem? Nebo možná hnuli, ale bylo to vše příliš málo a příliš pozdě? Jak asi obstaráme před soudem budoucnosti? Pamatujme, na rozdíl od Němců za války nemáme žádnou výmluvu.

Nicméně, co záleží na soudu onoho hypotetického historika? My přece staneme před jiným soudem, který má nesrovnatelně vyšší relevanci. Před soudem toho, který mimo jiné řekl: „*Neboť jsem hladověl, a nedali jste mi najíst, žíznul jsem, a nedali jste mi napít, byl jsem cizincem, a neujali jste se mne, byl jsem nahý, a neoblékli jste mne, byl jsem nemocný a ve vězení, a nenavštívili jste mne.*“ (Mt 25,35–36)

A tak mi zůstávají hodně smíšené pocity. Na jednu stranu radostné poznání, že je zde mnoho lidí, kterým není jedno, že pár tisíc kilometrů od nás umírají lidé pro svou víru. Pro ... naši víru. Na druhé straně vědomí, že jsme pro ně zatím udělali velmi málo.

Jak je to vlastně ale s tou vírou? Slyšel jsem názor, že jsou to neprobuzení, naprosto tradiční křesťané, kteří vlastně neznají Pána Ježíše. Ponechávám teď stranou otázku, zda je to dostatečný důvod nepřijít jim na pomoc, když jim jde o život. Nebo nám jich má být méně líto?

Mám ale dobrý důvod před tímto hodnocením blízkovýchodního křesťanstva varovat. Když jsem byl naposledy v Izraeli, setkal jsem se tam s iráckou křesťankou, které se podařilo uprchnout do Izraele. Byla celá v černém, vlastně k nerozeznání od starších Palestínec. S dvěma přáteli jsme s ní strávili v rozhovoru asi hodinu a půl. Její příběh byl tak plný zázraků, že před ní průměrný západoevropský charismatik působí jako tradice sama. Samozřejmě nemohu tvrdit, že tak intenzivně a živě prožívají

svou víru všichni blízkovýchodní křesťané. Možná byla výraznou výjimkou. Nicméně já už si nikdy nedovolím tvrdit, že tradiční blízkovýchodní církve jsou „mrtvé“.

Jsem rád, že se někteří Češi mohou snažit pomáhat i přímo na místě. Naplňují slovo z Galatským: „*Tak tedy dokud máme čas, číňme dobro všem, zvláště však těm, kteří patří do rodiny víry.*“ (Ga 6,10)

Dokud máme čas... To jsou vážná slova! Chcete něco udělat pro Ježíše? Udělejte to raději hned... Dokud máte čas...

Mgr. Dan Drápal je překladatel a publicista.

■ Humanitární pomoc křesťanským uprchlíkům v Iráku zprostředkovává např. NF Nehemia (www.nehemia.cz). Chcete-li na tento účel přispět, použijte prosím č. ú. 1057340/2060, v. s. 1002. Kontakt pro získání potvrzení o daru: office@nehemia.cz

■ Humanitární pomoc v Sýrii zajišťuje organizace Člověk v tísni. Číslo konta SOS Sýrie: 92329232/0300. Lze také poslat DMS ve tvaru DMS SYRIE na číslo 87777. Koordinátorka Člověka v tísni pro Sýrii: Jitka Škovránková, tel. 777 787 934, jitka.skovrankova@clovekvvtisni.cz

■ Sbirka SR ČCE na pomoc obětem násilí na Blízkém východě: č. ú. 478 496 703 /0300, var. s. 911708

Program zahájil starosta Kralic Emil Dračka a připomenul, že letošní ročník bude věnován životu Karla staršího ze Žerotína, který byl mecenášem Kralické tiskárny. Jakub Pustina uvedl oslavy českou národní hymnou a po něm přítomné pozdravil senátor Libor Michálek. Řekl, že Bible je pro něj cestou, která vede k životu a pomáhá mu v rozhodování při těžkých bojích proti korupčnímu prostředí v naší zemi.

Na závěr promluvy o Karlu st. ze Žerotína vyjádřil Alfred Strejček přání, aby dnes u nás bylo deset tisíc Žerotínů. Zpěvák Láda Křížek beze studu vyjádřil

svou víru v Boha, kterého poznal a stále více poznává skrze Boží slovo, Bibli. Petr Bende během svého koncertu zazpíval i postmoderní píseň o hledání Boha „iBůh“. Koncertovali také Roman Dragoun i barytonista Jakub Pustina.

Naše spolupracovnice Dana Váchova napsala: „V místním kostele vystoupil komorní soubor Cantica z Kutné Hory s hudebním repertoárem z doby Bible kralické.“ Zaujalo ji také vyprávění Thomase Graumanna, jednoho z tzv. Win-

tonových dětí zachráněných za druhé světové války (viz také rozhovor v ŽV 2008/6).

David Loula účastníkům připomněl odkaz Komenského českému národu. Uvedl, že nemáme obdivovat Bibli jen jako umělecké dílo, ale dobývat z ní jádro. „Tím jádrem jsou ideály věčnosti a tyto ideály lásky, víry a naděje jsou dnešním lidem nejvíce třeba.“

◆ **Cesta svobody.** Happening ke 100. výročí zahájení první světové války se v KD Petra Bezruče v Havířově konal poslední zářijovou neděli odpoledne. Člen socio-politické komise ČEA David Floryk přednášel na téma Spravedlivé války?, přední český filozof, profesor Jan Sokol, vystoupil s promluvou na téma Evropa a její války. Proběhla také talk show s vojenským kapitanem Kamilem Víchou, rozhovor o problematice dětských vojáků s Natálií Ďurníkovou, překladatelkou knihy Diamantové děti, a debata s překladatelem Bible Jiřím Hedánkem na pozadí výstavy fotografií Jana Šibíka Jobova zvěst. K akci patřily i naučné, prožitkové a tvořivé workshopy pro děti i rodiče. Největší pozornost přitáhla přednáška Jana Sokola, kinosál s kapacitou 100 míst byl plný.

Pořadatelé happeningu Cesta svobody bylo osm společenství sedmi v místě působících církví (AS, CASD, CB, Církev Na cestě, Evangelikální společenství křesťanů, SCEAV, řkc). V Havířově to byla první akce svého druhu. Organizátoři mohli být spokojeni, orga-

nizace i obsah se podařily. Oslovit širší veřejnost ne-církevnickým programem se ale úplně nepovedlo, velká většina účastníků byli křesťané.

◆ **Muslimský šátek rozděljuje státní úředníky.** Na přelomu září a října proběhla médií výměna názorů mezi ombudsmankou Annou Šabatovou a ředitelkou Střední zdravotnické školy v Praze 10 Ivankou Kohoutovou. Školní řád SZŠ totiž studentkám nedovoluje nosit hidžáb, muslimský šátek. Dvě studentky kvůli tomu odešly za školy a jedna z nich kvůli tomu kontaktovala ombudsmanku. Šabatová chce změnu školního řádu SZŠ kvůli náboženské diskriminaci. Nesouhlas s ombudsmankou projevil ministr školství Marcel Chládek. Nepřímo ředitelku podpořil také prezident Zeman svým bonmotem „začíná to šátkem a končí burkou“. Ombudsmanka nemá právo změnu požadovat, ale jen doporučuje.

Ani s myšlenkou na bezprávi proti křesťanům v množství islámských zemích nejde o problém, který by měl jednoduché řešení. Jde o to, kdy u muslimů v našich zeměpisných šířkách vyžadovat reciprocitu, a kdy se k jejich každodenním náboženským úkonům a symbolům stavět tolerantně.

◆ **Lauder u papeže.** Předseda Světového židovského kongresu Roland Lauder v otevřeném dopise publikovaném v New York Times kritizoval evropské i americké vlády: „Proč křesťanská Evro-

pa ani Amerika nereagují na systematické pronásledování křesťanů v Nigérii, Sýrii, Iráku a dalších zemích?“ Vyjádřil solidaritu židů s těmito trpícími. Na přelomu září a října pak navštívil papeže. „Dříve jste byli pronásledováni vy, teď je řada na nás,“ řekl mu papež František (rozhovor v Právu 2. 10.).

◆ **Pochod pro život v Havířově.** Havířovem prošel 7. 10. první regionální „Pochod pro život“. Přes 130 lidí dalo

v tichém průvodu centrem města najevo podporu ochraně nenarozeného života a solidaritu s matkami, dětmi i rodinami, které se se zlem umělého potratu tak či onak potýkají či vyrovnávají. Pochod zorganizoval Tomáš Klimecký z místního AC jako soukromá osoba. Zúčastnili se lidé z různých církví.

◆ **Farář na kandidátce KSČM ve volbách neuspěl.** Rostislav Kotrč, farář ČČSH v Chlumci nad Cidlinou, figuroval letos v komunálních volbách hned na druhém místě kandidátky KSČM. Ve své církvi tím příliš nadšený nezpůsobil (i když sborové staršovstvo mu >